

Uffe Elbæks tale ved Alternativets landsmøde

Taler

Uffe Elbæk
Formand for Alternativet

Dato

27. april 2019

Sted

Odense

Hold nu op. Hvor dejlig en energi at gå op til.

Lige før der stod min gode kollega Rasmus Nordquist, og i morges så ringede jeg til ham, og så sagde jeg: "Hvilken skjorte tager du på?"

Og så sagde han: "Jeg tager min blå på". Og så sagde jeg: "Det har jeg også tænkt".

Og så sagde han: "Ja, men min har flere stjerner på en din". Og det er jo fuldstændig korrekt. Bare tjek ham ud.

Og grunden til at jeg starter sådan lidt både humoristisk og helt nede på jorden, det er fordi, jeg synes, det er lidt skizofrent nogle gange at være til landsmøde.

Forstået på den måde, at jeg er jo her sammen med jer.

Jeg hører gode folk på talerstolen. Der er både kritiske kommentarer, og der er mere konstruktive, positive kommentarer. Der er alle mulige stemmer i det her lokale.

Men hvis jeg så læser nettet lige nu og læser aviserne. Er I godt klar over, at I befinder jer i en organisation, der er i frit fald?

Altså, jeg siger jer, altså, en organisation som er i fuldstændig opløsning.

Altså, fuldstændig i opløsning.

Og jeg ved ikke, nu har vi hele verdenspressen siddende derovre, ikke? Og det er

jo dem, som der kommunikerer, hvad der sker herinde.

Dem, som kigger på jer, kigger på os. Dem som hører, hvad folk går op og siger på talerstolen.

Det hele bliver refereret. Så bliver det, hvad kan man sige, kommenteret af en lang række kommentatorer.

Og jeg så jo som sagt på Ekstra Bladet lige her i formiddags, at en vis Qvortrup han mente som sagt, at det her det er altså ... at vi er totalt på vej imod kaos.

Altså, totalt på vej imod kaos.

Det kan godt være, at vi er det, fordi vi er på vej imod et valg.

Og det er der, jeg så starter nu.

Der er at ... Vi har et valg at vinde.

Og vi har et valg at træffe.

Og jeg kommer til at have mit hovedfokus på selvfølgelig det valg, vi skal ud i. Men jeg vil starte faktisk med det sidste, nemlig at vi har et valg at træffe som organisation.

Fordi jeg tror, at vi har en vigtig samtale med hinanden til gode. En samtale, der handler om, hvad er det for et parti, vi ønsker at skabe sammen.

Hvad er det for en organisation, vi ønsker at skabe sammen.

Hvordan udnytter vi alle de, kan man sige, potentialer og muligheder, der er i, at vi er over 9.000 medlemmer, som tror på de værdier, Alternativet bygger på, som er fuldstændig ...

Som står op for vores værdier, som står op for den samfundsanalyse, vi startede ud med.

Nemlig at hvis der var tre afgørende problemstillinger, så handlede det om

klimakrise, det handlede om systemkrise, og det handlede om empatikrise.

Alle tre kriser, som vi formulerede for efterhånden mange år siden, 5-6 år siden, er kun blevet tydeligere, i hvert fald i min optik.

Og det er vi et bud på.

Der er vi – som organisation, som parti, som bevægelse, som platform – et politisk bud på. Vi forsøger at forholde os til de her fuldstændig grundlæggende udfordringer i vores samfund.

Er det så en opgave, der er let? Nej, det er det ikke.

Det er det ikke.

Og jeg synes stadigvæk, jeg synes stadigvæk, at vi er det mest gennemsigtige parti overhovedet.

Vi er – med alle, alle de børnesygdomme, der kan være, med alt det bøvl, alle de uenigheder – så er vi det mest gennemsigtige parti.

Vi er også et parti, der bliver ved med at forfølge ambitionen om at udvikle en ny politisk kultur.

At politik kan være noget andet.

At politik og politisk samtale og politisk engagement kan være noget andet end det, vi ellers ser.

Lever vi så selv op til de ambitioner? På en god dag, ja. På en dårlig dag, nej.

Selvfølgelig er det sådan.

Men vi har ikke opgivet ambitionen. Vi har overhovedet ikke opgivet ambitionen.

Det er godt med jer. Når det er sagt, så synes jeg også, at der er brug for at trække en streg i sandet.

Fordi der sker nogle ting, også i Alternativet, som jeg mener, er uværdige for os.

Jeg mener, det er uværdigt at sprede udokumenterede rygter.

Jeg synes, det er uværdigt at dele fortrolige oplysninger med tredjepart.

Jeg synes overhovedet ikke, det er i orden.

Vi kan være politisk uenige. Lad os bare tage den politiske diskussion, lad os bare få nogle – mange flere politiske konflikter.

Men det jeg oplever et langt stykke hen ad vejen, så handler det om egoer, personlige dramaer, misforståelser og så altså en uordentlighed.

Og det er klart, at det kan man have forskellige holdninger til. Men det er min holdning. Det er min holdning.

Den diskussion, den diskussion om, hvad Alternativet skal være fremadrettet, den skal vi nok få.

Og jeg synes, det er en vigtig diskussion.

Og jeg tror, der er 9.000 forskellige holdninger til, hvad vi skal være. Og det er lige nøjagtigt de 9.000 holdninger, der skal i spil.

Og den tager vi på den anden side af valget.

Fordi vi har et valg at vinde.

Vi har et valg at vinde, når det handler om klimaet.

Vi har et valg at vinde, når det handler om, hvad det vil sige at være et humanistisk samfund.

Og jeg ved, at alle de gode folketingskandidater, vi har derude nu, hver eneste dag er derude at forfægte en anden drøm om Danmark.

For vi har en anden drøm om Danmark.

Vi har en drøm om et langt mere grønt Danmark, et langt mere demokratisk Danmark, et meget mere humanistisk Danmark, et meget mere kreativt Danmark, et langt mere heftigt Danmark.

Jeg synes, vi mangler heftighed.

Og nogle gange siger folk, at vi er for meget. Jeg synes, de andre er for lidt.

Og en ting, en ting er, at vi har en drøm, men vi har også en plan. Og den kommer jeg til om lidt, nemlig vores regeringsprogram.

Men jeg vil også sige, at når jeg står her og taler politik og taler om jer og taler om os og taler om Danmark, så er det jo på baggrund af, at problemerne kun er blevet større.

Vi har, Danmark har, regeringen har, folketinget har nikked og skrevet under på, at vi skal leve op til Parisaftalen.

Og der har man lagt en minimumsambition om at prøve at se, om vi ikke kan holde den globale opvarmning på 1,5°.

Det lyder som om, at hvis vi bare holder 1,5°, så er vi home safe.

Jeg vil bare sige til jer, at 1,5° vil kaste verden, kaste samfund, kaste borgere ud i helt usete, uhørte usikkerheder.

Jeg håber, at mine slides følger med mig deroppe, og det gør den. Jeg ved ikke, hvem der styrer den. Er det dig, Mark? Det er godt.

Men bare for lige at tage jer igennem nogle af de ting, som næsten er så voldsomme, at man ikke helt selv personligt kan tage dem ind.

Men 270 millioner mennesker flere vil mangle rent vand, hvis vi krydser 1,5°.

Hele lande vil forsvinde, dvs. kulturer vil forsvinde.

Årligt er de ekstra udgifter, det vil komme til at koste 65 milliarder.

Det er så store tal, at man næsten ikke kan tage det ind, og vi snakker om 1,5 %.

90 % af koralrevet vil forsvinde.

Det dækker cirka 0,1 % af, hvad det fylder i havet.

Og man tænker, 0,1 % betyder det noget? Altså, kan vi ikke bare finde et andet koralrev at dykke hos/i/omkring.

Men koralrevene giver liv til op over halvdelen af alt det liv, der er i oceanerne.

Så 0,1 % er årsagen til så uendelig meget liv og muligheden for alle de mennesker, der bor omkring oceanerne.

Og det vil betyde ekstremt vejr.

Storme, usikkerhed. Sidste år, da vi havde den varmeste sommer i Danmark, der kostede det dansk landbrug 6 milliarder.

Og det er kun starten.

Og jeg vil bare lige holde fast i, at det er den baggrund, vi snakker politik.

Det er den baggrund, vi snakker om, at vi vil et andet Danmark.

Det er den baggrund, vi snakker om, at vi vil en anden verden.

Så der er kun brug for langt mere konkrete, radikale og dybe klimaforandringer.

Konkrete, radikale, dybe klimaforandringer.

Og derfor har jeg det også sådan, når jeg hører min kollegaer sige, at “vi er også grønne” ...

Og på en måde så kan man sige, at jeg står her med et lidt et paradoks, fordi jeg er jo lykkelig for, at i løbet af de 4 år, vi har været i Folketinget, har vi i hvert fald

haft en vis form for aktie i at flytte den politiske dagsorden. Vi er ikke de eneste, der har ...

Men det har vi. Det har vi.

Vi var det eneste parti, der i 15 havde det grønne som det allervigtigste.

I dag kan man ikke være et seriøst mainstreamparti på Christianborg uden at have en grøn politik og en klimapolitik.

Det skal vi være rigtig rigtig stolte af og rigtig, rigtig glade over.

Men nogle gange har jeg det også – og nu siger jeg undskyld til alle mine kollegaer inde på Christiansborg – men nogle gange får jeg sådan fornemmelsen af, at det er pyntegrønt.

Fordi man kan ikke med troværdighed sige, at vi står op for klimaforskerne og deres konklusioner, og så samtidigt fortsætte med at udvinde olie i Nordsøen. Det kan man ikke.

Og igen i min optik, så kan man heller ikke med troværdighed, politisk troværdighed afskaffe PSO-afgiften, som jo handler om, at den, der forurener, betaler. Det hænger ikke sammen.

Og jeg kunne fortsætte, jeg kunne fortsætte med dem, som vil gøre elbilerne dyrere, jeg kunne snakke om alle dem, som siger, at man afviser flyskat og forøvrigt afskaffer unik natur. Jeg kunne blive ved. Og nu sidder jeg og kigger ned på dig, Franciska. Skal vi bare sige Amager Fælled?

Det hænger ikke sammen.

Og derfor er vi også kommet til et punkt, hvor vi siger, ét er ord, noget andet er handling.

Og derfor uagtet, som sagt, at I lige nu sidder i en organisation i frit fald.

Uagtet at det hele er ved at falde fra hinanden.

Uagtet at I ser på en politisk leder, som nogle mener, skal stoppe.

Uagtet at vi giver materiale til samtlige kommentatorer uafbrudt.

Uagtet at vi er et af de mest interessante emner for et par aviser.

Og nu nævner jeg ikke specifikke navne.

Men uagtet det, så kan jeg fortælle jer én ting. Der har aldrig nogensinde været så meget brug for Alternativet, som der er lige nu.

Fordi ... Altså, hvis der i hvert fald er en ting, der står tilbage, når det her landsmøde er ovre, så er det, at vi er gode til at klappe. Og vi er gode til at rejse os op og sætte os ned igen. Det er lige, som det skal være, der er bevægelse, der er bevægelse.

Men der er brug for et parti som Alternativet, som bevægelse og som politisk platform. Et parti, som sætter klimaet aller øverst oppe.

Et parti, som vurderer alt ud fra tre bundlinjer: den grønne bundlinje, den sociale bundlinje og den økonomiske bundlinje.

Et parti, som gør op med blokpolitikken.

Som siger, at det her verdensbillede med, at der er en rød og en blå blok, og det er sådan hele universet, det politiske univers, ser ud, jamen det hænger jo ikke sammen.

Lige sådan som klimapolitikken ikke hænger sammen, det passer jo ikke, vi kan bare gå ud at kigge, vi kan bare gå ud at snakke med folk.

Altså, blokpolitikken den er ikke et sandfærdigt billede af, hvordan det politiske liv og værdierne ser ud i Danmark, og det kommer jeg tilbage til.

Der er brug for et parti, som tør sætte spørgsmålstegn ved vækst og hele vækstbegrebet.

Og ikke mindst så er der brug for et parti, som hylder mangfoldigheden.

Og det siger jeg på en dag, hvor Rasmus Paludan har fået vælgererklæringer nok til at stille op ved næste valg.

Og det er jo, kan man sige, flot, at han har fået den opbakning fra tilstrækkelig mange danskere, der synes, at hans stemme skal høres i samtlige partilederdebatter fremadrettet.

Det er legitimt, demokratisk legitimt på alle måder.

Men for tre måneder siden, der skrev jeg, og gik jeg ind i et stort interview i Berlingske Tidende, hvor jeg sagde, at jeg synes, vi skulle diskutere, om der er facistiske tendenser i Danmark.

Og jeg ved, det er hårdt at stå at sige det her.

Men i og med at Stram Kurs nu er kommet på stemmesedlen, så for første gang ser vi et markant, ekstremt højreradikalt parti, som går ind i en dansk valgkamp.

Og det åbner op for en masse svære etiske, politiske dilemmaer.

Hvordan skal vi forholde os til det?

Altså, jeg er glad for, at vi har en grundlov, der gør, at man kan stille op som nyt parti og blive prøvet af, ens holdninger og værdier i forhold til vælgerne, hvad de synes, om de synes om det, eller ikke synes om det. Om de synes, at det parti skal repræsentere den pågældende.

Men det vi ser lige nu, det er, for første gang skal vi ud i en valgkamp, hvor jeg skal ud at debattere med en kollega, en politisk kollega, som ønsker at bryde grundloven.

Som mener, at alle muslimer skal smides ud af Danmark.

Hvor islam ikke er tilladt. Og jeg kunne nævne meget meget mere forfærdelige ting, som er kommet fra Stram Kurs.

Hvordan forholder vi os til det?

Som parti? Som politiker?

Hvad gør jeg, når jeg skal i partilederdebatte? Hvad siger jeg? Siger jeg ikke noget?

Og den diskussion har vi også til gode.

Det er meget paradoksalt, at Stram Kurs har fået vælgererklæringer samme dag, som vi har landsmøde.

Og i det perspektiv så er der af alle mulige grunde brug for Alternativet.

Og desværre ser vi jo det her, altså, Rasmus var oppe før at snakke om European Spring som et bud på en ny progressiv bevægelse i Europa.

Det vi lige har snakket om før, omkring Stram Kurs, og vi ser, hvad der sker ude også andre steder rundt omkring i de europæiske lande.

Så står vi faktisk på et meget følsomt sted i vores historie, hvor nogle meget autoritære, dogmatiske, højreradikale kræfter har fået i den grad en højtaler.

Og modsvaret skal selvfølgelig være alle os andre.

Og jeg håber, I vil tage det på jer.

Det her valg, som vi går ud til lige her om en uge, ja, inden for den næste halvanden måned, både et landsvalg og et europavalg, handler om, hvad vil vi med Europa? Hvor skal Europa hen? Hvad vil vi med Danmark? Hvor skal Danmark hen?

Jeg håber, I tager det på jer.

Jeg vil lige lave sådan bare lynhurtigt, hvad pokker har vi så nået i de fire år, altså, et hurtigt tilbageblik.

Prøv lige at spole jeres egen hukommelse tilbage til valget i 15.

Kan I huske, da vi gik ud og sagde, at vi foreslog kødfrie dage én gang om ugen i de offentlige institutioner.

Kan I huske det?

Fire år senere så er diskussionen én *køddag* om ugen i de offentlige institutioner.

Ej, med smil på læben, jeg mener bare, vi har været med til at flytte hele diskussion.

Vi har flyttet diskussionen i forhold til kødfrie dage, altså hele spørgsmålet omkring, hvad er det, vi spiser?

Vi har flyttet diskussionen – været med til det i hvert fald – 30-timers arbejdsuge. Vi ser i dag virksomheder, der eksperimenterer med det.

Vi har været ude i kommunalvalg for halvandet år siden og fået 20 af vores partimedlemmer, bevægelsesmedlemmer ind i byrådene.

Vi har fået tre regionsmedlemmer, vi har fået en borgmester på Fanø, vi har fået en kulturborgmester i København, igen dig Franciska. Jeg ved ikke, om Sofie er her? Og Anne, viceborgmester ovre på Bornholm.

Og I gør det fuldstændig fremragende derude, fuldstændig fremragende.

Oveni det, oveni det så har vi fået produceret over 500 siders politik inde på Christiansborg.

Vi er kommet ud med det ene udspil efter det andet.

I går og i dag er vi kommet ud med tre store udspil: et naturudspil, et socialt udspil og et grønt erhvervsudspil.

Og jeg håber sådan, at der er nogle medier, nogle journalister, nogle kommentatorer, nogen, der overhovedet har en stemme i den offentlige debat, at I har lyst til at læse det.

Fordi det er guld værd. Det er guld værd.

Og igen, måske også lige en anledning til at sige tak til alle vores dygtige fagmedarbejdere inde på Christiansborg, som i den grad har en aktie i, at vi kan komme ud med så kvalificerede udspil.

Altså, vi har nogle sindssygt dygtige medarbejdere inde på Christiansborg.

Nå, nu skal I høre. I 2015, der satsede vi alt på at stå op for en grøn dagsorden.

Og jeg mener det virkelig, vi satsede alt.

Der var jo ikke noget, der var givet. Kom vi overhovedet ind? Altså, vi var så få mennesker sammenlignet med, hvad vi er i dag.

Lige så radikalt satser vi nu på i 2019 at bryde blokpolitikken.

Fuldstændig gentænke, hvordan det politiske landskab skal være inde på Christiansborg.

Prøve at starte en process med borgerne og vælgerne, at de begynder at forstå, at der ikke bare nødvendigvis skal være to valgmuligheder ved det kommende valg, altså en Mette Frederiksen og en Lars Løkke.

Der skal gerne være en tredje statsministerkandidat, der skal gerne være en fjerde, der skal gerne være en femte.

Og hvorfor siger jeg, at det er så vigtigt at gøre op med politisk blokpolitik og hele den måde, vi tænker business as usual på, når vi snakker Christiansborg?

Jamen det er fordi, at klimakrisen er faktisk ikke længere den største udfordring.

Klimakrisen er ikke længere den største udfordring.

Det er det politiske establishments passivitet.

Det er mangel på mod, det er mangel på ansvar, det er mangel på rettidig omhu.

Rettidig omhu.

Det er simpelthen mangel på rettidig omhu.

Vi har al den viden, vi skal bruge.

Vi har alle de løsninger, der skal til.

Det der mangler nu, det er mod og handling.

Og derfor er det også fuldstændig nødvendigt for os, at i hvert fald dele vores overvejelser med alle vores kollegaerne inde på Christiansborg og med danskerne, med vælgerne, at man ikke længere bare kan sige, at det politiske kompas består af højre og venstre.

Den her tegning bag ved mig, den har I set før, jeg viste den ved sidste landsmøde.

At som minimum er der i hvert fald fire positioner og ikke bare to.

Nemlig en socialistisk position med SF og Enhedslisten og på en god dag Socialdemokratiet.

Sagt med et smil – I skal lige vide, at Mette Frederiksen sendte mig en meget sød sms og ønsker os godt landsmøde.

Så det svarede jeg selvfølgelig på og sagde, at det var dejligt med sådan en dejlig hilsen.

Så den grønne, nej, den blå position, som for mig står for en liberalistisk markedsorienteret position.

En gul, som står for en nationalkonservativ opposition, med alt hvad det indbefatter.

Og så en grøn position, som handler om det grønne, selvfølgelig. Som er værdibaseret, som er holistisk, tænker 360 grader rundt, som står op for feminisme og mangfoldighed og alle de gode ting.

Og det er klart, vi synes jo selv, at vi er sådan et godt eksempel på et grønt parti.

Og hvis man skulle tage partierne – positionerne – rundt, så hvis der er et ikonparti for de røde, så er det selvfølgelig Enhedslisten, og for de blå er det nok Liberal Alliance, og indtil nu på den gule position, så er det Dansk Folkeparti.

Men hvis jeg nu skulle tegne det her scenarie, hvordan ser det så rent faktisk ud derude – altså, her ser det jo ud som om, de er lige store – men hvis jeg skulle prøve at give et bud på, hvordan ser det så ud derude lige nu i Danmark?

Hvor står Danmark værdipolitisk lige nu?

Så er den største politiske udfordring, at der er så mange, som synes, at en nationalkonservativ retning for Danmark er rigtig.

Som har en tilbageskuende – i min optik – tilbageskuende og defensiv forståelse af, hvad der er rigtigt i Danmark.

Som ønsker, at vi skal trække os ind i nationen i stedet for at involverede sig i, som Rasmus stod her lige før og snakkede om, et progressivt Europa.

Langt de fleste problemer, vi står overfor, kan vi ikke løse alene, dem kan vi kun løse sammen.

Men flere og flere i Danmark synes, at det er rigtigt at stå ovre på den gule position.

Og det er klart, at når vi peger på os selv, så ved vi jo godt, at det bliver ikke ved det her valg, at jeg bliver statsminister.

Altså, det tror jeg ikke. Nej, det er okay at sige det.

Sandsynligheden er da utrolig lille. Det er den da.

Men betyder det, at ambitionen er tilsvarende lille?

Nej. Selvfølgelig går vi efter statsministeriet.

Fordi at selvom jeg bliver glad over at få en sms fra Mette Frederiksen – jeg er lidt sur over, at Lars Løkke ikke har sendt en til mig – men selvom jeg er glad for, at jeg får en sød sms fra Mette Frederiksen, så må jeg bare sige, at vi køber ikke ind på det politiske projekt.

Hverken den ene eller den anden.

Betyder det så, at vi ikke kan komme til at arbejde godt sammen efter næste valg?

Selvfølgelig vil vi da arbejde seriøst sammen med alle dem, vi overhovedet kan arbejde seriøst sammen med. Selvfølgelig vil vi det.

Men vi vil noget helt andet.

Og det er det, vi både selv skal tage ind og snakke med alle vores venner om.

Det er ikke godt nok.

Det er ikke os, der er for meget. Det er de andre, der er for lidt.

Og det er ind i det lys, når vi så kigger på vores regeringsgrundlag.

Jeg er død stolt af at stå oven på vores regeringsgrundlag.

Vi fandt 238 milliarder til grøn omstilling, satsning på kultur, uddannelse, retfærdighed, social retfærdighed.

Vi fortalte, hvordan vi så Slotsholmen, hele Slotsholmen, hvordan vi skulle organisere den med andre ministerier.

Vi kom med 45 forslag til, hvordan vi vil vitalisere det demokratiske liv i Danmark.

Jeg er så stolt over det regeringsgrundlag.

Og lad os bare tage nogle hurtige på, hvad skal de 238 milliarder så bruges til?

Jamen, 80 milliarder til grøn omstilling.

Grøn omstilling lige fra satsning på kollektiv trafik, økologisk landbrug, vild natur. Alt det gode.

80 milliarder. 80 milliarder.

Kollektiv trafik vil blive 30 % billigere. 30 % billigere.

Grønt og frugt billigere.

Afskaf fattigdomsreformerne. Afskaf fattigdomsreformerne.

Et ordentlig liv for vores børn og unge, børn og unge.

Og vi skal styrke, vi skal styrke hele iværksætterkulturen. Styrke iværksætterkulturen.

Der er sådan brug for grønne, gode iværksætterideer. Langt mere iværksætteri.

Og vi ønsker at styrke højskolerne.

Vi ønsker at styrke civilsamfundet.

Vi ønsker at lave demokratisk mobilisering i en skala, man overhovedet ikke har set før. Det er det, vi har brug for.

Og når vi kigger på at styrke demokratiet, jamen, prøv at genbesøge regeringsgrundlaget.

Man bliver virkelig glad i låget, man bliver glad i låget. Og det har man ved Gud brug for nogle gange – altså glad i låget.

Vi vil indføre borgerting inde på Christiansborg, så borgerne reelt får mulighed for at komme ind at påvirke de politiske beslutninger inde på borgen.

Vi ønsker en ny offentlighedslov.

Vi ønsker en ny grundlov, hvor naturen får juridiske rettigheder.

Vi ønsker at styrke ligestilling. Og tak, fordi I stod op for det lige før.

Jeg plejer ikke at blande mig så meget i, hvad jeg mener om de foreslag, der kommer – det gør jeg så alligevel – men tak, fordi at I står op for ligestillingen stadigvæk.

Vi foreslår at sænke valgretsaldere, og vi siger bl.a., at det skal være sværere at gå i krig.

Og det er med det i ryggen, at vores over 70 folketingskandidater nu går ud i paneldebatter rundt omkring i Danmark.

Og jeg ved, at det bliver en svær toer det her.

Det bliver en svær toer.

Altså, når man har lavet et smashing hit første gang, ikke? Om det er en roman, eller det er en film, eller det er en plade, første gang den ryger direkte igennem, så selvfølgelig toeren er da svær.

Selvfølgelig er den det.

Treeren det er meget lettere. Altså, treeren er meget lettere.

Men toeren er svær, og det er den også, fordi vi er ikke længere den nye dreng eller pige i klassen.

Nu er der kommet en ny dreng mere i klassen.

Altså, der er både Klaus Riskjær og Pernille Vermund og Rasmus Paludan. Det er de nye drenge og piger i klassen.

Jeg siger bare velkommen.

Situationen er en anden den her gang, alle de andre de siger, de er grønne.

Og igen tak, fordi at de siger, de er grønne.

Og tak, fordi vi har haft debatter nede i salen, hvor samtlige partier siger, at vi skal have en forpligtende klimalov. Tak for det.

Og nu siger jeg noget, der er fantastisk poppet.

Og det er at: But there is only one original.

Og den er tyvstjålet fra Levis. Jeg ved det. Men nu siger jeg det: There is only one original.

Og så er det selvfølgelig også, at vælgernes politiske hukommelse er kort.

Hvem var det, der stemte for folkeskolereformen?

Hvem var det, der stemte for at sælge aktier i DONG?

Hvem var det, der stemte for at fortsætte udvindingen af olie i Nordsøen?

Hvem var det, der stemte for, at PSO-afgiften skulle afskaffes?

Og jeg kunne blive ved.

Jeg kunne blive ved.

Men noget af det – Og ghettoplanen. Ghettoplanen.

Ja se, der er masser af eksempler, masser af eksempler på elendighed.

Men vi har også haft vores egen elendighed.

Vi har også haft vores egen elendighed.

Vi har haft persondramaer, som har fået lov til at skygge for det politiske projekt, vi har sammen.

Og noget af det er totalt selvforskyldt.

Det er totalt selvforskyldt. Vi har selv lagt snubletråde ud foran os.

Og jeg håber bare på, at vi finder ud af inden valget at lave sådan en rigtig nice dans og hoppe over de der snubletråde. Fordi vi skal have fokus på det politiske projekt. Lov mig det.

Jeg er sikker på, jeg er sikker på, at den dans skal vi nok finde ud af at udvikle sammen.

Men jeg håber også, at der ikke er så mange af de der snubletråde stadigvæk.

Og det hænger selvfølgelig sammen med den diskussion, jeg startede ud med at snakke om, at vi har tilgode med hinanden.

Når jeg har det sådan, at vi går ind i en valgkamp med rank ryg og god energi og en tro på projektet og på hinanden, så er det også fordi, der er en meget sulten ny ung generation på vej ind.

Når jeg kigger ud over kredsene og kigger på jer folketingskandidater derude og ser, hvad I deltager i, hvad I sætter i gang, så bliver jeg fantastisk stolt.

Og jeg kan ikke nævne jer alle sammen. Men jeg skal nævne én i hvert fald.

Og det er Marianne Victor.

Marianne Victor, vi sad på terrassen på Christiansborg her i går, og hun ville gerne vide, hvad jeg havde tænkt mig at sige.

Og så lovede jeg dig, Marianne, at jeg ville nævne dig.

Du gør det fuldstændigt fremragende derude.

Og jeg kunne bruge lang tid på at snakke om alt det gode, du laver. Og det kunne jeg gøre på hver eneste af jer.

Det er farligt at begynde at nævne navne, og nu har jeg nævnt dig, og det lovede jeg dig.

Men jeg kunne også nævne nogle af spidskandidaterne – jeg kommer ikke til at nævne alle, fordi så kunne jeg blive ved.

Men jeg har lyst til bare lige at nævne, at vi har – og det er de nye spidskandidater, jeg lige nævner nu: Stine Isaksen, Karin Genz, Stine Helles, Susanne Zimmer, Sikandar.

Fremragende nye spidskandidater.

Og vi har også, vi har simpelthen også firebanden. Helt unge, under tyve. Nicklas, Fabian, Laura, Bertram. Fire fuldstændig ...

Det I skal ud at slå et slag for, det er selvfølgelig, at Danmark og verden skal ud af hamsterhjulet.

Danmark og verden skal ud af hamsterhjulet.

Det er ikke bare planeten, der er presset, det er ... samfund er presset, og det enkelte menneske er presset.

Jeg håber bare sådan, at I formår derude at skitsere hele den store fortælling, vigtigheden af det vi gør, og sige, at aldrig har vi skulle været så politisk modige som lige nu.

Og når man kigger tilbage på den flotte politiske historie, vi har i Danmark, hvor vi turde få så visionære ideer som gratis sundhed, gratis uddannelse, et ordentligt sikkerhedsnet for vores gamle, ordentligt sikkerhedsnet for vores arbejdsløse, hvorfor er det så, at vi er i en situation nu, hvor det at snakke borgerløn, det nærmest er radikalt?

At det er meget avanceret, hvis man snakker 30-timers arbejdsuge?

Prøv lige at tænk på, hvor radikalt en vision det var at få gratis sundhed i Danmark eller gratis uddannelse eller et sikkerhedsnet for vores arbejdsløse og vores ældre.

Skal vi ikke være lige så modige som tidligere generationer? Skal vi ikke det?

Fordi det der jo driver i hvert fald mig, det er, at jeg ønsker et meget rigere Danmark og et Danmark med borgere, der lever meget rigere liv.

Rigere liv forstået på den måde, at der er meget mere livsglæde. Helt oprigtigt, meget mere livsglæde. Glæde for livet.

Mere tid til venner og familie.

Meget mere natur, vi kan komme ud at opleve.

Mere tillid hinanden imellem.

Ja, mere kærlighed.

Mere arbejdsglæde.

Altså, mere arbejdsglæde. Og det siger jeg ikke mindst til vores offentlige ansatte.

Gud, hvor kunne jeg godt unde jer at gå på arbejde og være fagligt stolt og være fyldt af arbejdsglæde. Sådan er det ikke i dag.

Og jeg ønsker et Danmark med meget mere skaberkraft.

Meget mere skaberkraft.

Og igen: Det er ikke os, der er for meget. Det er de andre, der er for lidt.

Og jeg siger det – det kan lyde – og jeg har garanteret brudt alle vores værdier.

Og når jeg siger det, så er det selvfølgelig sagt med et smil.

Fordi jeg synes, at Danmark kunne være så meget mere.

Jeg kan huske, da vi holdte 5-års fødselsdag for Alternativet, så sagde jeg, at hvert menneske er et vidunderligt instrument af 5.000 strenge, men vi får kun lov til at spille på 3-4-5 af dem.

Vi kan spille så vidunderlig musik hver især.

Og det er på samme måde med det danske samfund. Vi er et fantastisk instrument.

Tænk at forestille jer, hvis erhvervsliv, offentlige sektor, civilsamfundet, græsrodder, iværksættere, kulturfolk vi begyndte at løfte det her samfund i fællesskab og op.

Så vi skal have meget mere af det hele.

Og det sidste, jeg vil sige, det er, at vi har også brug for noget mere eventyr.

Vi skal simpelthen gøre livet mere eventyrligt.

Vi skal have det sådan, at vi skal ud af det hamsterhjul.

Vi skal ud at opleve, hvor fuldstændigt magisk og vidunderligt livet er.

Og hvad samfund kan være, og hvad relationer kan være.

Så hvis det stod til mig: Danmark, mere eventyr.

Så vi går til valg på en helt ny fortælling om frihed og fællesskab. Jeg nævnte det sidste gang.

Og selvfølgelig er det ønsket om at få et langt mere grønt, humanistisk, kreativt og internationalt nysgerrigt Danmark.

Det er vores Danmark.

Det er vores Danmark.

Og det er jeg stolt af, at det er det, vi vil.

Det er den fortælling, vi går ud og møder vælgerne med, lige når valget bliver udskrevet.

Til jer vil jeg så til gengæld sige: Gå nu ud og gør det med umage. Gør jer umage.

Lige nu er vi i en situation, hvor vi sammen holder Alternativets skæbne.

Altså, det er os, der er i det her rum. Alle de 9.000 medlemmer. Tilsammen holder vi Alternativet.

Alternativet er spændt ud mellem alle os, der er i det her lokale, og alle vores med-medlemmer.

Og jeg håber bare, at I vil tage på jer, det historiske ansvar det er, og gå op imod den forestilling om, at Alternativet bare var en parentes.

Det kunne Alternativet som parti godt leve med.

Men hvis det bliver historien ved det her valg, så er der noget andet, der også dør.

Det der dør, det er håbet om, at politik kunne være noget andet.

Der er så mange, der gerne ser, at vi snubler.

Der er så mange, der vil snakke det ned.

Der er så mange, der gerne vil skrive nekrologen allerede.

Og det vil de måske pga., vi er Alternativet på den måde, vi er Alternativet på.

Men det vi også repræsenterer, det er håbet om noget helt andet.

Så det er klart, at det ville være fantastisk, hvis det ikke lykkedes – det ville være fantastisk, hvis det lykkedes.

Men jeg vil gøre alt, alt for, at det gør det ikke.

Og det håber jeg, I er sammen med mig om at vise.

Vi skal skrive historie endnu en gang.

Kan I have et godt landsmøde.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Alternativet, Politisk tale

Relateret

Uffe Elbæks tale ved Alternativets ekstraordinære landsmøde
1. februar 2020

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/uffe-elbaeks-tale-paa-alternativets-landsmoede-2019>